

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
TAMARE ČAPETA,
predstavljeni 11. decembra 2025¹

Zadeva C-488/24

D.V.

proti

„Kigas“ MB,

intervenientka:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve))

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe – Varstvo potrošnikov – Potrošniške pogodbe – Storitve zagotavljanja mednarodnega prevoza blaga – Direktiva 2011/83/EU – Direktiva o pravicah potrošnikov – Člen 5 – Predpogodbena obveznost trgovca, da potrošnikom zagotovi informacije – Področje uporabe te obveznosti – Informacije o glavnih značilnostih pogodbe – Informacije o končni ceni storitve – Informacije v zvezi s carinskimi dajatvami – Direktiva 2005/29/ES – Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah – Konvencija o pogodbi za mednarodni cestni prevoz blaga (CMR) – Člen 7“

I. Uvod

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na pogodbo o mednarodnem prevozu blaga med potrošnikom in trgovcem. Navedena pogodba je vključevala prevoz osebne lastnine tega potrošnika iz Norveške v Litvo.

2. Ob vstopu v Evropsko unijo med prevozom blaga so švedski carinski organi ustavili uslužbenca trgovca in ga obvestili, da je treba za blago, ki se je prevažalo, plačati carinske dajatve. Potem, ko je trgovec te dajatve plačal, je od potrošnika zahteval povračilo plačanega zneska. Vendar je potrošnik plačilo dolgotrajnega zneska za dajatve zavrnil z utemeljitvijo, da je trgovec kršil svojo predpogodbeno obveznost zagotavljanja informacij, ker ga ni obvestil o upoštevni carinskih postopkih, ki se uporabljajo za prevoz blaga.

¹ Jezik izvirnika: angleščina.

3. Direktiva 2011/83/EU (v nadaljevanju: Direktiva o pravicah potrošnikov)² določa zahteve glede informacij, ki jih morajo trgovci zagotoviti potrošnikom pred sklenitvijo pogodbe, da bi dosegli pravo ravnovesje med visoko ravno varstva potrošnikov in konkurenčnostjo podjetij.³ Vendar področje uporabe te obveznosti zagotavljanja informacij v navedeni direktivi ni izrecno opredeljeno in, natančneje, iz besedila te določbe ni jasno razvidno, v kakšni meri morajo trgovci – ki opravljajo storitev mednarodnega prevoza blaga – to obveznost izpolniti.

4. Zaradi te dvournosti Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve), ki je predložitveno sodišče v obravnavani zadevi, Sodišče prosi za razlago v zvezi s tem, ali je treba člen 5(1) Direktive o pravicah potrošnikov razumeti tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev mednarodnega prevoza, dolžan potrošniku zagotoviti informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za prevoz.

II. Dejansko stanje v sporu o glavni stvari, vprašanji za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

5. Tožeča stranka v postopku o glavni stvari, D.V. (pošiljatelj blaga in potrošnik), je po telefonu ustno sklenila pogodbo z ‚Kigas‘ MB (v nadaljevanju: Kigas), toženo stranko, o prevozu blaga.

6. V okviru te pogodbe se je Kigas, manjše partnerstvo, zavezalo, da bo po ceni 450 EUR iz Norveške v Litvo prepeljalo dva motorna kolesa, štirikolesnik, dva pralna stroja in dva sušilca, ki so bili v lasti tožeče stranke. Stranki nista podpisali pisne pogodbe o prevozu niti nista sestavili tovarnega lista s podatki o prevozu.

7. Tožeča stranka je 16. junija 2020 na Norveškem blago predala toženi stranki. Glede na izjavo priče je uslužbenec tožene stranke ob predaji blaga tožečo stranko vprašal, ali se mora ustaviti na carini, vendar je tožeča stranka pojasnila, da blago prevaža zase.

8. Uslužbenec tožene stranke je bil 17. junija 2020 med prevozom ustavljen na meji med Norveško in Švedsko, kjer je bilo med kontrolo, ki so jo opravili carinski uradniki, odločeno, da je treba blago ob vstopu v Evropsko unijo prijaviti carini. Istega dne je bila sestavljena carinska deklaracija, s katero so bile naložene carinske dajatve v višini 40.899 SEK (3890,59 EUR) za prevažano blago, ki jih je tožena stranka plačala.

9. Tožena stranka je 18. junija 2020 tožeči stranki izdala račun v višini 4340,59 EUR (450 EUR za storitev prevoza in 3890,59 EUR za dajatve, ki jih je švedska carinska uprava naložila na blago).

10. Prevoznik je 20. junija 2020 na dogovorjeno lokacijo v Litvi dostavil vse blago, razen enega od motornih koles tožeče stranke. Tožena stranka je nato tožečo stranko obvestila, da bo zaseženo motorno kolo izročila, ko bo račun plačan.

11. Tožeča stranka je nato pri Kauno apylinkės teismas (okrožno sodišče v Kaunasu, Litva) zoper toženo stranko vložila tožbo, s katero je sodišču predlagala, naj: (i) ugotovi, da je račun z dne 18. junija 2020, ki ga je izdala tožena stranka, neutemeljen in da tožeča stranka ni zavezana plačati

² Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2011, L 304, str. 64).

³ Glej uvodno izjavo 4 Direktive o pravicah potrošnikov.

dajatev, navedenih na računu, ter toženi stranki naloži, naj izda nov račun za plačilo samo storitve v višini 450 EUR; (ii) toženi stranki naloži, naj zaseženo motorno kolo nemudoma vrne tožeči stranki.

12. Tožena stranka je pri tem sodišču vložila nasprotno tožbo, s katero je sodišču predlagala, naj: (i) tožeči stranki naloži plačilo 450 EUR za prevoz blaga; (ii) prisodi odškodnino v znesku 3876,76 EUR.

13. Tožeča stranka je pred tem sodiščem trdila, da tožena stranka ni izpolnila obveznosti iz člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov, da ji pred sklenitvijo pogodbe zagotovi potrebne informacije.

14. Ta določba opredeljuje obveznost zagotavljanja informacij v zvezi s pogodbami, ki *niso* pogodbe, sklenjene na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov. Čeprav je bila pogodba iz postopka o glavni stvari sklenjena po telefonu in bi jo bilo torej mogoče šteti za pogodbo, sklenjeno na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov v smislu člena 6 Direktive o pravicah potrošnikov, je predložitveno sodišče v odgovoru na zahtevo Sodišča po informacijah potrdilo, da je treba pogodbo iz postopka o glavni stvari šteti za pogodbo, ki ni pogodba, sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, in jo torej ureja člen 5 Direktive o pravicah potrošnikov, in ne člen 6 te direktive.

15. Člen 5(1)(a) in (c) Direktive o pravicah potrošnikov določa:

„1. Preden se potrošnik zaveže s pogodbo, ki ni pogodba, sklenjena na daljavo ali zunaj poslovnih prostorov, ali kakršno koli drugo podobno ponudbo, trgovec potrošniku na jasen in razumljiv način zagotovi naslednje informacije, če te informacije že niso jasne iz okoliščin:

(a) glavne značilnosti blaga ali storitev v obsegu, ki ustreza nosilcu podatkov in blagu ali storitvam;

[...]

(c) končno ceno blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar je cena zaradi narave blaga ali storitev taka, da jo je nemogoče razumno izračunati vnaprej, način, na katerega se cena izračuna, če je potrebno pa tudi dodatne prevozne, dostavne ali poštno stroške, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, dejstvo, da bo take dodatne stroške morda treba plačati.“

16. Tožeča stranka je na podlagi teh določb trdila, da tožena stranka s tem, da ji ni zagotovila upoštevnihi informacij o carinskih dajatvah, ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov. Tožeča stranka je trdila, da zaradi navedene kršitve ni dolžna plačati carinskih dajatev.

17. Tožena stranka pa je trdila, da v skladu s členom 5 Direktive o pravicah potrošnikov tožeči stranki ni bila dolžna zagotoviti informacij o carinskih dajatvah ali listinah, potrebnih za carinske postopke. Tožena stranka je podredno trdila, da je bila v skladu s členom 11 Konvencije CMR⁴ tožeča stranka kot pošiljatelj dejansko dolžna prevozniku zagotoviti upoštevne informacije v zvezi s carino.

⁴ Konvencija o pogodbi o mednarodnem cestnem prevozu blaga, podpisana v Ženevi 19. maja 1956 (v nadaljevanju: Konvencija CMR).

18. Člen 11(1) in (2) Konvencije CMR določa:

„1. Za carinske in druge postopke, ki morajo biti opravljeni pred izročitvijo blaga, pošiljatelj tovrstnemu listu priloži potrebne listine ali jih da na razpolago prevozniku in mu predloži vse informacije, ki jih ta potrebuje.

2. Prevoznik ni dolžan preveriti, ali so take listine in informacije točne in zadostne. Pošiljatelj prevozniku odgovarja za vso škodo, povzročeno s tem, da so take listine in informacije manjkale, niso zadoščale ali niso bile ustrezne, razen če je prevoznik ravnal nedopustno ali malomarno.“

19. Kauno apylinkės teismas (okrožno sodišče v Kaunasu) je s sodbo z dne 17. maja 2023 delno ugodilo tožbi tožeče stranke in v celoti ugodilo nasprotni tožbi tožene stranke, pri čemer je toženi stranki naložilo, naj motorno kolo vrne tožeči stranki, obenem pa je tožeči stranki naložilo, naj toženi stranki plača 450 EUR za prevoz blaga in 3876,76 EUR odškodnine.

20. Zoper to odločbo je bila nato vložena pritožba pri Kauno apygardos teismas (regionalno sodišče v Kaunasu, Litva), ki je z odločbo z dne 16. novembra 2023 potrdilo odločbo nižjega sodišča.

21. Ti sodišči sta menili, da se v obravnavani zadevi uporabljajo tako določbe Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (civilni zakonik Republike Litve), ki urejajo potrošniške pogodbe, kot tudi določbe Konvencije CMR. Poleg tega naj bi v primeru kolizije med nacionalno zakonodajo, ki ureja potrošniška razmerja, in pravilom iz člena 11 Konvencije CMR prevladala zadnjenavedena. Ti sodišči sta na podlagi tega razlogovanja in ob pritrditvi toženi stranki razsodili, da tožeča stranka kot pošiljatelj blaga ni izpolnila svoje obveznosti, da toženi stranki zagotovi informacije in listine, potrebne za izpolnitev carinskih formalnosti, in da je bila tožeča stranka zato toženi stranki dolžna povrniti stroške, ki so ji nastali v zvezi s carinskimi dajatvami.

22. Tožeča stranka je po odločbi Kauno apygardos teismas (regionalno sodišče v Kaunasu) zoper to odločbo vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču v obravnavani zadevi.

23. To sodišče se sprašuje, ali je treba člen 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev mednarodnega prevoza, dolžan temu potrošniku zagotoviti informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za prevoz.

24. Če taka obveznost obstaja, želi predložitveno sodišče pojasnilo glede obsega in področja uporabe te obveznosti. Natančneje, to sodišče se sprašuje, ali ta obveznost zagotavljanja informacij trgovcu nalaga, (i) da potrošnika obvesti o specifičnih listinah, ki jih je treba predložiti carinskemu organu, in (ii) da izračuna in potrošnika obvesti o specifičnih zneskih carinskih dajatev, ki se uporabljajo, ali pa zadostuje, da potrošnika zgolj obvesti, da bo *morda* treba plačati carinske dajatve.

25. Čeprav je tožena stranka strokovnjak na področju mednarodnega prevoza blaga, predložitveno sodišče vseeno dvomi o tem, ali bi bilo sorazmerno trgovcu naložiti breme, naj poizvede o posebnostih vsakega blaga, ki mu bo predano v prevoz, in upoštevniht zahtevah za vsak prevoz, da bi lahko izračunal carinske dajatve, ki se uporabljajo.

26. Predložitveno sodišče navaja, da mu bo odgovor na vprašanje v zvezi z obsegom in področjem uporabe obveznosti trgovca, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo v okviru mednarodnega prevoza na podlagi člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov,

omogočil, da ugotovi, katera stranka v postopku o glavni stvari bi morala nositi škodljive posledice nezadovoljivo izpolnjenih carinskih postopkov, in nato določi, katera od strank mora nositi stroške carinskih dajatev, ki jih je tožena stranka plačala med prevozom.

27. V teh okoliščinah je Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

- „(1) Ali je treba člen 5(1)(a) [Direktive o pravicah potrošnikov], ki zahteva, da trgovec potrošniku zagotovi informacije o značilnostih storitev, razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravi storitev mednarodnega prevoza, obvezan potrošniku zagotoviti informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za ta prevoz? Če je člen 5(1)(a) [Direktive o pravicah potrošnikov] treba razlagati tako, da trgovcu nalaga obveznost, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za mednarodni prevoz, ali zadošča, da trgovec navede, da mora pošiljatelj (potrošnik) poskrbeti za listine, potrebne za carinske postopke, in plačati carinske dajatve, ali pa mora trgovec zagotoviti podrobne informacije (seznam) o posebnih listinah, ki jih je treba predložiti carinskim organom, in stopnjah (zneskih) carinskih dajatev, ki se uporabljajo?
- (2) Ali obveznost trgovca iz člena 5(1)(c) [Direktive o pravicah potrošnikov], da potrošniku zagotovi informacije o ceni blaga ali storitev, vključno z davki, ali kadar je narava blaga ali storitev taka, da cene ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o načinu, na katerega se cena izračuna, in če je potrebno, tudi o vseh dodatnih prevoznih, dostavnih ali poštnih stroških, ali kadar teh stroškov ni mogoče razumno izračunati vnaprej, o dejstvu, da bo take dodatne stroške morda treba plačati, za trgovca, ki opravi storitev mednarodnega prevoza, pomeni obveznost, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih dajatvah (stopnjah in zneskih dajatev), ki se uporabljajo za ta posebni prevoz?“

28. Pisna stališča so Sodišču predložile češka in litovska vlada ter Evropska komisija.

29. Sodišče je v skladu s členom 76(2) svojega Poslovnika sklenilo, da bo o zadevi odločilo brez obravnave.

III. Analiza

A. Uvodne ugotovitve k postavljenima vprašanjema

30. Obe vprašanji, ki ju je postavilo predložitveno sodišče, je treba obravnavati skupaj. Navedeno sodišče želi z vprašanjema v bistvu ugotoviti, ali je treba obveznost trgovcev na podlagi člena 5(1) Direktive o pravicah potrošnikov, da potrošnike obvestijo o glavnih značilnostih blaga ali opravljene storitve (člen 5(1)(a) navedene direktive) in končni ceni blaga ali storitve (člen 5(1)(c) navedene direktive), razlagati tako, da zajema obveznost trgovcev, da zagotovijo informacije o carinskih postopkih, ki lahko veljajo za to blago ali storitev, in če je odgovor pritrdilen, kako podrobne morajo biti te informacije.

31. Preden začnem analizo teh vprašanj, je po mojem mnenju koristno podati nekaj ozadja, prvič, v zvezi z uporabo carinskih dajatev za blago, ki vstopi na ozemlje Evropske unije iz Norveške (del B), in drugič, v zvezi z upoštevnostjo člena 11 Konvencije CMR za obravnavano zadevo (del C).

32. Analiza postavljenih vprašanj bo nato opravljena v dveh korakih.

33. Najprej bom preučila, ali je mogoče carinske postopke razumno šteti za eno od „glavnih značilnosti“ zagotavljanja storitve mednarodnega prevoza blaga v smislu člena 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov. Na podlagi te analize bom ugotovila, da je treba pojem „glavne značilnosti“ v okviru pogodbe o mednarodnem prevozu blaga razlagati tako, da zajema carinske postopke in zato trgovcu, ki opravlja tako storitev, nalaga obveznost, da potrošnika pred sklenitvijo pogodbe obvesti, da bo za blago, ki se prevaža, *morda* treba plačati carinske dajatve (del D).

34. Nato bom analizirala področje uporabe te obveznosti. Natančneje, preučila bom, ali ta obveznost trgovcu nalaga, da potrošniku zagotovi podrobne informacije o specifičnih listinah, ki jih je treba predložiti za carinske postopke, ter o specifičnih stopnjah in zneskih carinskih dajatev za izračun končnega zneska dajatev za vsak prevoz (del E).

B. Okvir carinskih postopkov v obravnavani zadevi

35. Čeprav je Norveška članica Evropskega gospodarskega prostora (EGP), ni članica carinske unije EU. Sporazum o Evropskem gospodarskem prostoru (v nadaljevanju: Sporazum EGP) razširja notranji trg Unije na Norveško, tako da zagotavlja prost pretok blaga, ki je v skladu s predpisi Unije o proizvodih, vendar carinskih meja in carinskih formalnosti med Norveško in Evropsko unijo ne odpravlja.⁵

36. Zato je treba vse blago, ki se prevaža iz Norveške na carinsko območje Evropske unije, na vstopni točki predložiti carini in zanj veljajo uvozni postopki in dajatve, razen če se uporablja posebna izjema ali preferencialna obravnava.

37. V skladu s Sporazumom EGP je blago s poreklom iz Norveške, ki so mu priložene potrebne listine, ki dokazujejo preferencialno poreklo, lahko upravičeno do oprostitve dajatev ob vstopu v Evropsko unijo.

38. Vendar za blago, ki po poreklu ni iz Norveške, ali za katero ni mogoče dokazati preferencialnega porekla, še naprej veljajo skupna carinska tarifa EU in veljavni uvozni DDV ali trošarine, ne glede na to, ali je prevažano blago za osebno uporabo ali del poslovne transakcije.⁶

39. Na tej točki je treba opozoriti, da iz predložitvene odločbe ni jasno razvidno, ali je blago, ki se je prevažalo za tožečo stranko, s poreklom iz Unije, Norveške ali tretje države in torej ali bi bilo blago lahko oproščeno naloženih dajatev.

40. Vsekakor pa, kot je bilo navedeno, da bi se taka izjema lahko uveljavljala, bi morale biti blago, ko je bilo predloženo carinskemu organu na Švedskem, opremljeno z zahtevano dokumentacijo, ki dokazuje poreklo. Poleg tega stranki v postopku o glavni stvari nista izpodbijali, da tožeča stranka (pošiljatelj/potrošnik) toženi stranki (prevozniku/trgovcu) ni predložila listin in informacij v zvezi s carinskimi postopki. V obravnavani zadevi tudi ni sporno, da tožena stranka tožeči stranki ni zagotovila podrobnih informacij o carinskih postopkih in izjemah, ki se uporabljajo, ter o zahtevah v zvezi z njimi.

⁵ Glej v tem smislu Sporazum EGP, del II, poglavje 3, naslovljeno „Sodelovanje v carinskih zadevah in olajševanje trgovine“, člen 21.

⁶ Glej v zvezi s tem Sporazum EGP, del II, poglavje 1, naslovljeno „Osnovna načela“, člen od 8(2) do 10.

C. Uporaba člena 11 Konvencije CMR v obravnavanem primeru

41. Preden preučim vsebino in področje uporabe predpogodbene obveznosti trgovca po zagotavljanju informacij v zvezi s carinskimi dajatvami, bom na kratko obravnavala argumente, ki jih je navedla tožena stranka in v svojem pisnem stališču podprla češka vlada, v zvezi s členom 11 Konvencije CMR.

42. Češka vlada, ki zagovarja ozko razlago obveznosti trgovca po zagotavljanju informacij, trdi, da pogodba o mednarodnem prevozu blaga, ki ne vključuje storitve carinskega posredništva (kot se zdi, da je v obravnavani zadevi),⁷ trgovca zavezuje le za prevoz blaga in torej temu trgovcu ne nalaga obveznosti, da potrošnika obvesti o upoštevni carinski dajativi, saj taka storitev ne bi bila del dogovorjene pogodbe.

43. Češka vlada se v podporo temu argumentu sklicuje na člen 11 Konvencije CMR, ki pošiljatelju blaga (ki je v obravnavani zadevi tudi potrošnik) nalaga obveznost, da trgovcem zagotovi potrebne listine in vse druge informacije, ki jih trgovec potrebuje za izpolnitev carinskih postopkov. Pred presojo, ali bi morala taka obveznost potrošnika vplivati na predpogodbeno obveznost trgovca po zagotovitvi informacij, bo treba najprej preučiti, ali se ta konvencija uporablja za dejansko stanje v obravnavani zadevi.

44. Konvencija CMR je pravni instrument, ki ureja odgovornost prevoznikov v mednarodnem cestnem prevozu blaga. Ta konvencija se v skladu s svojim členom 1 uporablja za vse odplačne pogodbe v cestnem prevozu blaga z vozili, če sta kraj prevzema blaga in kraj dostave, kot sta določena v pogodbi, v dveh različnih državah, od katerih je najmanj ena država pogodbenica konvencije.

45. V obravnavani zadevi se spor nanaša na pogodbo o cestnem prevozu blaga, v kateri je kot kraj prevzema naveden naslov na Norveškem in kraj dostave naslov v Litvi. Ker sta tako Norveška kot Litva pogodbenici Konvencije CMR,⁸ so pogoji za uporabo navedene konvencije, kot so določeni v njenem členu 1, v celoti izpolnjeni.⁹

46. Konvencija CMR ureja predvsem obveznosti in omejeno odgovornost prevoznika v mednarodnem cestnem prevozu ter pošiljatelju nalaga, da predloži listine in informacije, potrebne za izpolnitev carinskih formalnosti.

47. Vendar je treba že na začetku opozoriti, kot je v pisnem stališču poudarila litovska vlada, da Konvencija CMR „nikakor ne zajema vseh vprašanj zasebnega prava, ki se postavljajo v okviru pogodbe o cestnem prevozu blaga“, niti ne ureja vprašanj v zvezi z varstvom potrošnikov (vključno s tistimi, ki se nanašajo na obveznost trgovca, da zagotovi informacije) ob sklenitvi pogodbe med potrošnikom in trgovcem.¹⁰

⁷ Taka storitev bi pomenila, da je trgovec, ki deluje kot carinski posrednik ali zastopnik za potrošnika, pogodbeno zavezan, da zagotovi, da je carinska deklaracija pravilna, da so dajatve in davki pravilno navedeni in da je plačilo prejeto, da lahko blago nemoteno prečka mejo. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da med strankama ni sporno, da taka pogodba ni bila sklenjena.

⁸ Glej zbirke pogodb Združenih narodov, zvezek 1208, str. 427, dostopno na: https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XI-B-11-a&chapter=11&clang=_en.

⁹ Glej po analogiji sodbo z dne 4. maja 2010, TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, točki 34 in 35 ter navedena sodna praksa).

¹⁰ Glej v tem smislu Združeni narodi, komentar h Konvenciji z dne 19. maja 1956 o pogodbi o mednarodnem cestnem prevozu blaga (CMR), 1975, str. 4, točka 9, dostopno na: <https://unece.org/fileadmin/DAM/trans/doc/2006/sc1cmr/commentary.pdf>.

48. Poleg tega obveznost potrošnika, da trgovcu predloži informacije in listine, ki so potrebne za carinske formalnosti, v skladu s členom 11 Konvencije CMR nastane šele *po* sklenitvi pogodbe o mednarodnem prevozu blaga.

49. Zato te popogodbene obveznosti ni mogoče razumeti tako, da izključuje predpogodbeno obveznost trgovca, da potrošniku zagotovi informacije o carinskih postopkih, ki se bodo uporabljali, in listinah, ki jih bo potrošnik morda moral zagotoviti prevozniku. Drugačna ugotovitev bi bila po mojem mnenju v nasprotju s splošnim ciljem Direktive o pravicah potrošnikov, ki je zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov.

50. Zato obveznost pošiljatelja, da predloži take listine, nastane šele po sklenitvi pogodbe in torej ne bi smela vplivati na predpogodbeno obveznost trgovca, da zagotovi informacije.

D. Ali je treba carinske dajatve šteti za eno od glavnih značilnosti pogodbe o mednarodnem prevozu blaga?

51. Člen 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov jasno določa, da mora trgovec pred sklenitvijo pogodbe o blagu ali storitvi potrošniku zagotoviti vse upoštevne informacije v zvezi z glavnimi značilnostmi tega blaga ali storitve.

52. V zvezi s pogodbami o mednarodnem prevozu blaga predložitveno sodišče navaja, da je pojem „glavne značilnosti“ mogoče razlagati bodisi ozko, torej da zajema le informacije o pravnem razmerju prevoza (kot so kraj prevzema blaga, kraj dostave, pot in cena), ne pa tudi informacij o carinskih postopkih in listinah, potrebnih za te postopke, bodisi široko, torej da pojem glavne značilnosti vključuje informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za prevoz.

53. Obveznost zagotavljanja informacij je treba razumeti v širšem kontekstu ciljev, ki jim zakonodajalec s to direktivo sledi.

54. Glede na to in ob upoštevanju ciljev iz člena 1 Direktive o pravicah potrošnikov, ki je prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga in zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov, je treba področje uporabe te direktive¹¹ in s tem tudi pojem „informacije“ v smislu člena 5 te direktive razlagati široko.

55. Čeprav je sodna praksa Sodišča v zvezi s področjem uporabe obveznosti zagotavljanja informacij iz člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov skromna, menim, da je iz razlage Sodišča o tem, kaj lahko pomeni zavajajočo opustitev v zvezi z bistvenimi informacijami, ki jih mora trgovec pred sklenitvijo pogodbe v skladu s členom 7 Direktive o nepoštenih poslovnih praksah predložiti potrošniku, mogoče izpeljati nekaj koristnih napotkov o tem, kako naj Sodišče razlaga področje uporabe te obveznosti.¹²

¹¹ Glej sodbo z dne 24. februarja 2022, „Tiketa“ (C-536/20, EU:C:2022:112, točka 30).

¹² Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2005/29/ES z dne 11. maja 2005 o nepoštenih poslovnih praksah podjetij v razmerju do potrošnikov na notranjem trgu ter o spremembi Direktive Sveta 84/450/EGS, direktiv Evropskega parlamenta in Sveta 97/7/ES, 98/27/ES in 2002/65/ES ter Uredbe (ES) št. 2006/2004 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2005 L 149, str. 22, v nadaljevanju: Direktiva o nepoštenih poslovnih praksah).

56. Sodišče je že razsodilo, da je treba pojme iz Direktive o pravicah potrošnikov in Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, kolikor je mogoče, razlagati enako, saj obe direktivi temeljita na členu 114 PDEU in sta namenjeni zagotavljanju visoke ravni varstva potrošnikov v zakonodajnem, regulativnem in upravnem okviru, ki ga pokrivata.¹³

57. Sodišče se torej lahko opre na Direktivo o nepoštenih poslovnih praksah in sodno prakso, razvito na podlagi te direktive, kot vodilo za razlago Direktive o pravicah potrošnikov in, natančneje, kot podlago za ugotavljanje, ali je zakonodajalec Unije želel, da obveznost zagotavljanja informacij iz člena 5 drugonavedene direktive vključuje obveznost zagotavljanja informacij o carinskih postopkih v okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga.

58. Iz člena 7(4) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah in iz sodne prakse, razvite na podlagi te direktive,¹⁴ izhaja, da informacije, ki jih mora trgovec pred sklenitvijo pogodbe zagotoviti potrošniku, vključujejo vse *bistvene informacije*, ki jih povprečni potrošnik glede na kontekst te pogodbe potrebuje za sprejetje informirane odločitve o transakciji, in katerih opustitev bi povzročila ali bi verjetno povzročila, da bi povprečni potrošnik sprejel odločitev o transakciji, ki je sicer ne bi sprejel.¹⁵

59. Če torej trgovec potrošniku ne zagotovi informacij, zaradi katerih bi ta potrošnik, če bi take informacije prejel, verjetno sprejel drugačno odločitev o transakciji, ta kršitev pomeni kršitev obveznosti, ki jo ima trgovec na podlagi člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov.

60. Po mojem mnenju je v obravnavani zadevi za ugotovitev, ali je treba člen 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev mednarodnega prevoza, dolžan potrošnika obvestiti o carinskih postopkih, ki se uporabljajo, odločilno vprašanje, ali bi potrošnik – če bi bil obveščen o upoštevni carinskih postopkih – verjetno sprejel drugačno odločitev o transakciji.

61. Glede na to, da lahko carinske dajatve znatno povečajo skupne stroške mednarodnega prevoza, kot se je zgodilo v obravnavani zadevi,¹⁶ je po mojem mnenju mogoče šteti, da imajo carinske dajatve odvrtačilni učinek na potrošnike in jih zato lahko odvrtačajo od sklepanja pogodb o mednarodnem prevozu.

62. Poleg tega bo to, kaj so „glavne značilnosti“ pogodbe na podlagi člena 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov, za namene ugotavljanja, katere predpogodbene informacije mora trgovec zagotoviti potrošniku, neizogibno odvisno od posebnih okoliščin, v katerih bo pogodba

¹³ Glede izraza „trgovec“, ki se uporablja v obeh direktivah, glej sodbo z dne 24. februarja 2022, „Tiketa“ (C-536/20, EU:C:2022:112, točka 29). Ta razlaga in uporaba Direktive o pravicah potrošnikov je skladna tudi s smernicami Komisije za izvajanje te direktive, v katerih je navedeno, da se je zakonodajalec Unije pri pripravi Direktive o pravicah potrošnikov opiral na sodno prakso, ki se je razvila v okviru Direktive o nepoštenih poslovnih praksah. Glej v tem smislu obvestilo Komisije, Smernice o razlagi in uporabi Direktive 2011/83/EU Evropskega parlamenta in Sveta o pravicah potrošnikov (UL 2021, C 525, str. 1, v nadaljevanju: obvestilo Komisije), točka 1.1, naslovljena „Pojma ‚trgovec‘ in ‚potrošnik‘“).

¹⁴ Komisija v svojih smernicah za izvajanje Direktive o pravicah potrošnikov navaja, da bi morali trgovci pri izbiranju glavnih značilnosti, ki jih je treba sporočiti potrošniku, uporabiti enak pristop kot za namene člena 7(4) Direktive o nepoštenih poslovnih praksah, torej potrošnika obvestiti o teh značilnostih, ki jih bo potreboval za informirano odločitev o transakciji. Glej obvestilo Komisije v točki 3.2, naslovljeno „Skupne zahteve za pogodbe, sklenjene v poslovnih prostorih, in pogodbe, sklenjene na daljavo/zunaj poslovnih prostorov“.

¹⁵ Glej po analogiji sodbo z dne 23. januarja 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser (C-518/23, EU:C:2025:35, v nadaljevanju: sodba NEW Niederrhein Energie, točka 32).

¹⁶ V obravnavani zadevi so carinske dajatve skupaj znašale skoraj 10-krat več od cene opravljene storitve (4340,59 EUR v primerjavi s 450 EUR za storitev prevoza).

sklenjena.¹⁷ Ob upoštevanju čezmejne narave pogodb o mednarodnem prevozu blaga in dejstva, da se za to blago običajno uporabljajo carinske dajatve, je mogoče razumno sklepati, da te carinske dajatve predstavljajo eno od glavnih značilnosti teh vrst pogodb.

63. Poleg tega dejstvo, da Konvencija CMR, ki ureja pogodbe o mednarodnem prevozu blaga, vsebuje posebne določbe glede obveznosti v zvezi s carinskimi postopki, dodatno podpira argument, da so ti postopki del „glavnih značilnosti“ teh vrst pogodb v smislu člena 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov.

64. Zato je po mojem mnenju ob upoštevanju posebne narave pogodb o mednarodnem prevozu blaga in ciljev, ki jim sledi Direktiva o pravicah potrošnikov, treba člen 5(1)(a) te direktive razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev mednarodnega prevoza, dolžan tega potrošnika obvestiti, da bo za blago, ki se prevaža, *morda* treba plačati carinske dajatve.

E. Kako podrobne morajo biti te informacije?

65. Potem, ko je bilo ugotovljeno, da je treba člen 5(1) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da trgovcem nalaga splošno obveznost, da potrošnika obvestijo o morebitnih carinskih postopkih pri čezmejnem prevozu blaga, je treba v nadaljevanju preučiti področje uporabe te posebne obveznosti zagotavljanja informacij in zlasti presoditi, ali ta obveznost trgovca zavezuje, da zagotovi (i) podrobne informacije o specifičnih listinah, ki so potrebne (člen 5(1)(a) te direktive), in (ii) podrobne informacije o stopnjah in zneskih carinskih dajatev, ki se uporabljajo za prevoz, da se lahko izračuna končna cena opravljene storitve (člen 5(1)(c) te direktive); ali pa zadostuje, da so te informacije splošnejše.

66. Predložitveno sodišče v zvezi s področjem uporabe obveznosti trgovca po zagotavljanju informacij v bistvu sprašuje, ali za izpolnitev njegove obveznosti obveščanja potrošnika, da se za blago, ki se prevaža, morda uporabljajo carinske dajatve, zadostuje, da trgovec navede, da mora pošiljatelj (potrošnik) poskrbeti za listine, ki so potrebne za carinske postopke, ali pa mora trgovec zagotoviti podrobne informacije (na primer seznam) o specifičnih listinah, ki jih je treba predložiti carinskim organom.

67. Odgovor na to vprašanje bo na koncu po mojem mnenju odvisen od konkretne storitve, ki jo ponuja trgovec, in natančneje, od tega, ali pogodba vključuje storitev carinskega posredništva, v okviru katerega se trgovec dogovori, da bo carinske postopke opravil v imenu potrošnika.

68. Na tem mestu je treba opozoriti, da mora trgovec, ki opravlja storitev mednarodnega prevoza blaga, v skladu s svojo predpogodbeno obveznostjo, da potrošniku zagotovi vse upoštevne informacije v zvezi z glavnimi značilnostmi storitve, potrošnika obvestiti, ali se taka storitev posredništva ponuja kot del sklenjene pogodbe in kdo bo posledično odgovoren za dokumentacijo, potrebno za izpolnitev carinskih formalnosti, torej trgovec (če pogodba vključuje storitev posredništva) ali potrošnik (če pogodba ne vključuje storitve posredništva).

69. Po mojem mnenju bo potrošnik šele po prejemu takih informacij lahko sprejel informirano odločitev o transakciji, saj mu bodo te informacije omogočile, da se odloči, ali bo carinske formalnosti raje opravil sam ali pa bo za to najel trgovca, ki ponuja tako storitev.

¹⁷ Po analogiji in v zvezi s členom 6(1)(c) Direktive o pravicah potrošnikov glej sodbo z dne 10. julija 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, točka 37).

1. Področje uporabe obveznosti zagotavljanja informacij, ki jo imajo trgovci, ki ponujajo storitve carinskega posredništva

70. Trgovci, ki opravljajo storitve mednarodnega prevoza blaga, lahko kot del te pogodbe ponujajo storitve carinskega posredništva, v okviru katere trgovec deluje kot carinski zastopnik potrošnika pred carinskimi organi.

71. V okviru take pogodbe trgovec, ki deluje v imenu potrošnika, posluje s carinskimi organi, opravlja dejanja in formalnosti, ki jih zahteva carinska zakonodaja, da so postopki izvedeni in plačilo prejeto ter da lahko blago tako nemoteno prečka mejo.¹⁸

72. Če pogodba o mednarodnem prevozu blaga vključuje storitev carinskega posredništva, bi bil trgovec po mojem mnenju dolžan potrošniku zagotoviti podrobne informacije o specifičnih listinah, potrebnih za izpolnitev carinskih formalnosti. Te informacije so nujno del storitve, ki se opravlja, in zato spadajo na področje uporabe predpogodbene obveznosti trgovca po zagotavljanju informacij v skladu s členom 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov.

73. Člen 5(1)(c) navedene direktive trgovcem nalaga precejšnje breme v zvezi z zagotavljanjem informacij potencialnemu potrošniku o končni ceni storitve, ki se opravlja. S to določbo se trgovcu ne nalaga le, da potrošnika, kadar je mogoče, obvesti o končni ceni blaga, vključno z davki, in o morebitnih dodatnih stroških, temveč tudi, da mora trgovec, kadar ni mogoče izračunati končne cene pred sklenitvijo pogodbe, potrošnika kljub temu obvestiti o načinu izračuna končne cene.

74. Če se trgovec strinja, da bo v okviru storitve mednarodnega prevoza deloval v imenu potrošnika kot njegov carinski zastopnik, mora ta trgovec, kadar potrošnika obvesti o skupni ceni pogodbe, vključiti ceno te storitve, tako da lahko potrošnik sprejme informirano odločitev o transakciji.

75. Vendar v okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga trgovec ne bo vedno mogel izračunati skupnih stroškov storitve, vključno s carinskimi dajatvami, saj natančnih stroškov samih carinskih dajatev ni vedno mogoče razumno izračunati vnaprej in bodo verjetno odvisni od številnih različnih dejavnikov.¹⁹

76. Vendar informacije o stopnjah in zneskih, ki se uporabljajo za carinske dajatve, ter o uporabi teh različnih dejavnikov spadajo v „način, na katerega se cena izračuna“ v smislu člena 5(1)(c) Direktive o pravicah potrošnikov in so kot take bistvene informacije, ki jo povprečni potrošnik potrebuje za sprejetje informirane odločitve o transakciji.²⁰

77. Zato lahko trgovec – ki opravlja storitev carinskega posredništva kot del pogodbe o mednarodnem prevozu blaga – svojo obveznost zagotavljanja informacij o končni ceni storitve, vključno z davki in katerimi koli dodatnimi stroški, v smislu člena 5(1)(c), izpolni s tem, da potrošnika pred sklenitvijo pogodbe obvesti, da bo treba plačati carinske dajatve, ter mu zagotovi podrobne informacije o stopnjah in zneskih dajatev, ki se uporabljajo za določen prevoz, vključno

¹⁸ V zvezi s carinskimi zastopniki glej člen 5(6) Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1, v nadaljevanju: CZU) ter člen 18 tega zakonika.

¹⁹ V zvezi s carinskimi dajatvami se pri izračunu dajatev, ki jih je treba plačati pri uvozu blaga, upoštevajo trije splošni dejavniki: vrednost blaga, tarifna uvrstitev blaga in poreklo blaga. Za splošne informacije o dejavnikih, ki vplivajo na višino dajatev, glej spletno mesto Komisije o izračunu carinskih dajatev, ki je dostopno na: https://taxation-customs.ec.europa.eu/customs/calculation-customs-duties_en.

²⁰ Glej po analogiji sodbo NEW Niederrhein Energie, točka 31.

z informacijami o splošnih dejavnikih, ki lahko vplivajo na končno ceno teh dajatev (kot je vrednost ali poreklo blaga, ki se prevaža), ali katerih koli drugih spremenljivih dejavnikih, na katere trgovec ne more vplivati.²¹

78. Glede na te ugotovitve je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da je trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev carinskega posredništva kot del storitve mednarodnega prevoza blaga, dolžan potrošniku zagotoviti informacije o carinskih postopkih, ki se uporabljajo za mednarodni prevoz. Ta obveznost vključuje dolžnost zagotavljanja podrobnih informacij o specifičnih listinah, ki so potrebne za carinske formalnosti, ter podrobnih informacij o specifičnih stopnjah in zneskih carinskih dajatev, vključno z informacijami o splošnih dejavnikih, ki lahko vplivajo na celotno ceno opravljene storitve.

2. Področje uporabe obveznosti zagotavljanja informacij, ki jo imajo trgovci, ki ne ponujajo storitve carinskega posredništva

79. Glede na zgoraj navedeno bi bilo morda nesorazmerno pričakovati, da trgovec, ki ne ponuja takih storitev posredništva, potrošniku zagotovi enako podrobne informacije v zvezi s carinskimi postopki.

80. Čeprav se strinjam, da je naložitev take obveznosti tem trgovcem lahko nesorazmerna, to ne zmanjša bistvene dolžnosti trgovcev, da potrošnikom zagotovijo zadostne informacije o glavnih značilnostih storitve, ki se opravlja, da lahko potrošniki sprejmejo informirano odločitev o transakciji.

81. Pri preučevanju obsega te obveznosti je treba najti pravo ravnovesje med visoko ravno varstva potrošnikov in konkurenčnostjo podjetij.²² Ob upoštevanju navedenega obveznost trgovca, da zagotovi informacije o carinskih dajatvah, po eni strani ne more biti tako široka, da bi za trgovca in njegova sredstva pomenila nesorazmerno breme, po drugi strani pa se ne bi smela razlagati tako ozko, da bi bila potrošniku odvzeta visoka raven varstva, ki jo zagotavlja člen 1 Direktive o pravicah potrošnikov.

82. Ob upoštevanju teh ugotovitev se strinjam s predložitvenim sodiščem, da bi bilo nesorazmerno prevozniku, ki ne ponuja storitev posredništva, naložiti breme, da se pozanima o posebnostih vsakega kosa blaga, ki mu je bilo predano za mednarodni prevoz, in o posebnih zahtevah glede dokumentacije, ki se uporablja za prevoz tega blaga v različnih državah. To še zlasti velja v gospodarskem kontekstu delovanja nekaterih podjetij – na primer majhnih, kot v obravnavani zadevi – ki morda nimajo sredstev za tako preverjanje.²³

83. Vendar zakonodaja o varstvu potrošnikov, kot je Direktiva o pravicah potrošnikov, kljub temu temelji na predpostavki, da so potrošniki v primerjavi s trgovcem v relativno podrejenem položaju glede pogajalske moči in ravni obveščenosti.²⁴ Tako mora trgovec predložiti zadostne informacije za odpravo tega neravnovesja in potrošnikom omogočiti, da sprejmejo informirano odločitev o transakciji.

²¹ Glej po analogiji sodbo NEW Niederrhein Energie, točki 38 in 41. Vendar to ne pomeni, da mora obseg informacij o načinu izračuna cene potrošniku omogočati, da na podlagi teh informacij sam izračuna to ceno in tako pride do končnega številčnega rezultata (točka 39 te sodbe).

²² Glej v tem smislu uvodno izjavo 4 Direktive o pravicah potrošnikov.

²³ Glej po analogiji sodbo z dne 10. julija 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, točka 48).

²⁴ Glej po analogiji sodbo z dne 11. aprila 2024, Air Europa Líneas Aéreas (C-173/23, EU:C:2024:295, točka 27 in navedena sodna praksa).

84. Kakšna raven informacij pa bi bila dovolj za odpravo tega neravnovesja?

85. Za odgovor na to vprašanje je treba upoštevati vrste listin, ki se lahko zahtevajo za carinske dajatve.

86. Postopkovni okvir za uporabo carinskih dajatev je harmoniziran po vsej Evropski uniji²⁵ in poleg obvezne carinske deklaracije²⁶ so splošne zahteve glede dokumentacije za carinske postopke določene v Izvedbeni uredbi Komisije(EU) 2015/2447.²⁷ To vključuje spremne listine v zvezi s carinsko vrednostjo²⁸ in poreklom blaga,²⁹ ki se prevaža. Torej, čeprav lahko države članice same določijo posebne vrste dokumentacije, ki izpolnjujejo določene zahteve,³⁰ so osnovne zahteve po dokazilih enake po vsej Uniji.

87. Glede na navedeno in ob upoštevanju, da imajo trgovci, ki opravljajo storitve mednarodnega prevoza, specializirano znanje o splošnih pravilih o carinskih postopkih, vključno z dokumentacijo, ki je potrebna za te postopke – kot je dokazilo o vrednosti ali poreklu blaga – je razumno pričakovati, da bo trgovec potrošniku zagotovil take splošne informacije o vrstah dokazil, ki jih bo morda dolžan zagotoviti trgovcu za izpolnitev carinskih postopkov, ne glede na to, ali ta trgovec ponuja storitev carinskega posredništva ali ne, da lahko potrošnik sprejme informirano odločitev o transakciji.

88. Zato člena 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov po mojem mnenju ni mogoče razlagati tako, da trgovcem, ki ne opravljajo storitve carinskega posredništva, v okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga nalaga obveznost, da predložijo podrobne informacije (na primer seznam) o specifičnih listinah, ki jih je treba predložiti carinskim organom na določeni meji za vsako blago, ki se prevaža. Nasprotno, menim, da ta določba trgovcem nalaga le, da potrošnike obvestijo o vrstah dokazil, ki jih bo potrošnik moral predložiti, torej, da bo potrošnik moral predložiti listine, ki dokazujejo izvor ali vrednost blaga, ki se prevaža, ne da bi navedli konkretne listine, ki so za to potrebne.

89. Ob upoštevanju narave storitve, ki se opravlja, se obveznost trgovca iz člena 5(1)(c) te direktive, da potrošnika obvesti o končni ceni storitve, ki se opravlja, ne bi smela razlagati tako, da trgovcu, ki opravlja storitev mednarodnega prevoza blaga, ne pa storitve carinskega posredništva, nalaga, da potrošniku zagotovi podrobne informacije o specifičnih stopnjah in zneskih carinskih dajatev. Stroškov carinskih dajatev namreč ni mogoče razumno šteti za del „cene“ take storitve, ki vključuje le prevoz blaga in ne vključuje storitve carinjenja.

90. Strinjam se s Komisijo, da je treba obveznost zagotavljanja informacij iz člena 5(1)(c) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati glede na naravo pogodbe, sklenjene med trgovcem in potrošnikom. Če v pogodbi ni določeno, da bo prevoznik opravljal storitve carinskega posredništva, prevoznik ni dolžan potrošniku zagotoviti podrobnih informacij o stopnjah in višini carinskih dajatev, ki se uporabljajo za zadevno blago.

²⁵ Glej v tem smislu uvodno izjavo 28 CZU.

²⁶ Člen 158 CZU.

²⁷ Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (UL 2015, L 343, str. 558, v nadaljevanju: Uredba 2015/2447).

²⁸ Člen 145 Uredbe 2015/2447.

²⁹ Člen 116 Uredbe 2015/2447.

³⁰ Države članice lahko na primer zahtevajo prevod listin. Glej v tem smislu člen 116 Uredbe 2015/2447.

91. To pa ne vpliva na obveznost takega trgovca, da potrošnika v skladu s členom 5(1)(a) Direktive o pravicah potrošnikov obvesti, da bo *morda* treba plačati carinske dajatve.

92. Ob upoštevanju tega bi morali ti trgovci, potem ko so potrošniku zagotovili take informacije, določiti, da bo trgovec, če bi bilo treba na meji plačati carinske postopke, bodisi zaradi narave blaga, ki se prevaža, bodisi zaradi netočne ali neustrezne dokumentacije, ki jo je predložil potrošnik, plačal dajatve v imenu potrošnika, potrošnik pa bo moral trgovcu po prevzemu blaga povrniti stroške. Take informacije o morebitnih prihodnjih stroških se lahko razumno štejejo za bistvene informacije, ki jih potrošnik potrebuje za sprejetje informirane odločitve o transakciji.

93. Glede na navedeno menim, da je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da je trgovec, ki opravlja storitev mednarodnega prevoza blaga, ne pa storitve carinskega posredništva, dolžan potrošnika pred sklenitvijo pogodbe obvestiti, da bo za blago, ki se prevaža, morda treba plačati carinske dajatve in da bo moral potrošnik trgovcu povrniti stroške za kakršne koli dajatve, ki jih bo trgovec plačal v imenu potrošnika. Trgovec lahko to obveznost izpolni tako, da potrošniku zagotovi splošne informacije o vrstah dokazil, ki so potrebna za carinske postopke, ni pa mu treba predložiti podrobnih informacij niti o specifičnih listinah, ki so potrebne za izpolnitev teh carinskih formalnosti, niti o stopnjah in zneskih teh carinskih dajatev.

94. Če zgornje ugotovitve uporabimo za dejansko stanje v postopku o glavni stvari, v obravnavani zadevi ni videti sporno, da pogodba, sklenjena med tožečo in toženo stranko, ni vključevala storitve carinskega posredništva. Prav tako ni sporno, da tožena stranka (prevoznik) tožeči stranki (potrošniku) ni zagotovila podrobnih informacij o carinskih postopkih in veljavnih stopnjah carinskih dajatev.

95. O vprašanju, ali tožena stranka tožeči stranki ni zagotovila upoštevanih informacij v zvezi z morebitnimi carinskimi postopki in torej ni izpolnila svoje predpogodbene obveznosti zagotavljanja informacij iz člena 5 Direktive o pravicah potrošnikov, obsegu te kršitve in njenih posledicah za zadevno pogodbo mora presoditi predložitveno sodišče.

IV. Predlog

96. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (vrhovno sodišče Litve), odgovori:

Člen 5(1)(a) Direktive 2011/83/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2011 o pravicah potrošnikov, spremembi Direktive Sveta 93/13/EGS in Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive Sveta 85/577/EGS in Direktive 97/7/ES Evropskega parlamenta in Sveta (v nadaljevanju: Direktiva o pravicah potrošnikov)

je treba razlagati tako, da je, kolikor je s to določbo trgovcu naloženo, da potrošniku zagotovi informacije o glavnih značilnostih blaga ali storitev, trgovec, ki za potrošnika opravlja storitev mednarodnega prevoza, dolžan tega potrošnika pred sklenitvijo pogodbe obvestiti, da bo za blago, ki se prevaža, *morda* treba plačati carinske dajatve. Ta obveznost trgovcu nalaga, da potrošnika obvesti, ali se v okviru pogodbe zagotavlja storitev posredništva ali ne in torej ali bo za dokumentacijo, potrebno za izpolnitev carinskih formalnosti, odgovoren trgovec ali potrošnik.

V okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga, ki *vključujejo* storitve carinskega posredništva,

je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da trgovcu nalaga, da potrošniku zagotovi podrobne informacije o specifičnih listinah, ki so potrebne za carinske formalnosti, ter podrobne informacije o specifičnih stopnjah in zneskih carinskih dajatev, vključno z informacijami o splošnih dejavnikih, ki lahko vplivajo na celotno ceno opravljene storitve.

V okviru pogodb o mednarodnem prevozu blaga, ki *ne vključujejo* storitev carinskega posredništva,

je treba člen 5(1)(a) in (c) Direktive o pravicah potrošnikov razlagati tako, da trgovcu nalaga, da potrošnika obvesti o zahtevi, da trgovcu povrne stroške za kakršne koli dajatve, ki jih je ta plačal v imenu potrošnika. Trгоvec mora potrošniku zagotoviti splošne informacije o vrstah dokazil, ki so potrebna za carinske postopke, ni pa mu treba predložiti podrobnih informacij niti o specifičnih listinah, ki so potrebne za izpolnitev carinskih formalnosti, niti o stopnjah in zneskih teh carinskih dajatev.